

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1181/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљене Д.К. и др., због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Д.К. и С.К., адвоката Г.М., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2281/13 од 24.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 874/15 од 01.10.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 21.01.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Д.К. и С.К., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К бр.2281/13 од 24.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 874/15 од 01.10.2015. године у односу на повреду Закона из члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљених у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К бр.2281/13 од 24.06.2015. године, окривљени Д.К. и С.К., оглашени су кривим због продуженог кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика, па су осуђени на казну затвора у трајању од по једне године, те је истовремено одређено да ће се изречена казна затвора извршити тако што ће окривљени исту издржавати у просторијама у којима станују у В. у ул. ..., без примене електронског надзора. Истом пресудом је одређено да уколико окривљени самовољно напусте просторије у којима станују једном у трајању од преко шест часова, или два пута у трајању до шест часова, суд ће одредити да се остатак казне затвора изврши у Заводу за извршење казне. На основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени су обавезани да оштећеном „Д. С. I.“ ДОО Б., на име истакнутог имовинско-правног захтева солидарно плате износ од 1.698.061,32 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. На основу члана

264. став 1. ЗКП, окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка суду солидарно плате износ од 31.400,00 динара на име вештачења као и на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 874/15 од 01.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених Д.К. и С.К., адвоката Г.М., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених Д.К. и С.К., адвокат Г.М., због повреде Закона из члана 441. став 3. у вези става 258. став 4. ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде укине а списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљених налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудом против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљених Д.К. и С.К. у захтеву за заштиту законитости наводи да су нижестепени судови погрешили јер су у целости усвојили имовинскоправни захтев оштећеног и то у износу који је погрешно утврђен. У вези са тим у захтеву се указује да је суд обавезао окривљене да солидарно плате износ од 1.698.061,32 динара, иако је у налазу и мишљењу вештака Б.П., наведено да на дан 27.05.2010. године укупно неизмирена обавеза „С С.“ према оштећеном, по основу коришћења предметне пословне картице, износи 2.380.156,68 динара, те истовремено констатовано да је према накнадно достављеном доказу окривљени С.К., по основу дуга по предметној платној картици дана 11.06.2012. године, на текући рачун оштећеног извршио уплату у износу од 1.000.000,00 динара, због чега је, према наводима захтева, нејасно како је суд, уколико је у целости прихватио наведени налаз и мишљење вештака, утврдио да укупно неисплаћена обавеза према оштећенима износи 1.698.061,32 динара. Бранилац у захтеву истиче и то да износ од 1.698.061,32 динара, који је утврђен на основу допунског налаза и мишљења вештака 04.08.2014. године, представља причињену штету извршењем кривичног дела, али да исти није идентичан са износом који представља висину имовинскоправног захтева, јер је окривљени С.К. две године након спорног периода обухваћен оптужницом осуђеном уплатио износ од 1.000.000,00 динара, па су нижестепени судови одлуком о досуђеном имовинскоправном захтеву повредили Закон из члана 441. став 3. ЗКП, у вези члана 258. став 4. ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљених Врховни касациони суд оцењује као неосноване, с обзиром на то да је правноснажном пресудом утврђено да су окривљени извршењем предметног кривичног дела прибавили себи противправну имовинску корист у износу од 1.698.061,32 динара, у ком износу је оштећеном причињена штета и да је овлашћени представник оштећеног у току поступка поставио имовинскоправни захтев и определио његову висину у износу

од 1.698.061,32 динара, то је првостепени суд, пошто су претходно проверене све околности које су од значаја за утврђивање имовинскоправног захтева, био овлашћен да исти досуди оштећеном у целини применом члана 258. став 4. ЗКП, тако што је окривљеног обавезао да оштећеном на име имовинскоправног захтева исплати износ од 1.698.061,32 динара, па су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца окривљеног да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен Закон из члана 441. став 3. у вези члана 258. став 4. ЗКП. У вези са тим Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног оспоравањем висине имовинскоправног захтева и указивањем да је његов износ погрешно утврђен, правноснажну пресуду у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, које не може бити предмет испитивања по овом ванредном правном леку.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених указује се да су нижестепени судови учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, с обзиром да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, те тако за чињеницу да окривљени нису обезбедили покриће за коришћење платне картице у уговореном року у правноснажној пресуди није наведен ниједан доказ. Поред тога, бранилац у захтеву наводи да суд није утврдио да ли је у спорном периоду обухваћеном оптужницом привредно друштво окривљених било у блокади и како је било његово пословање, те да је остало неутврђено који су у конкретном случају били уговорени рокови плаћања по предметној платној картици. Иако јесу, када, за спорни период, окривљенима достављени рачуни и у ком износу, којим наводима се, по оцени овога суда, правноснажна пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да је у изреци пресуде у односу на окривљеног С.К. наведено да је раније осуђиван и то пресудом Општинског суда у Вршцу К бр.7/05 од 25.03.2005. године, због кривичног дела из члана 201. став 3. КЗ и члана 195. став 3. КЗ, иако је та пресуда морала бити брисана од стране надлежног органа управе, јер је наступила законска рехабилитација у складу са чланом 98. став 2. тачка 3. КЗ, због чега се окривљени има сматрати неосуђиваним лицем, а што суд није узео у обзир као олакшавајућу околност приликом одмеравања казне окривљеном. Изнетим наводима захтева, по налажењу овог суда, бранилац окривљеног указује да нижестепени судови нису утврдили чињеницу из члана 54. став 1. КЗ, која је од значаја за одмеравање казне и тиме у суштини истиче повреду Закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда Закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 441. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљених Д.К. и С.К., у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.